

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Specvlvm Magnvm Episcoporum, Canonicorum,
Sacerdotvm Et aliorum Clericorum omnium tam
Secularium quam Religiosorum**

Tympe, Matthäus

[Köln], 1614

114. Reprehensiones etiam inferiorum non contemnere & ab iisdem
veniam delictorum petere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51447](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51447)

tegris viribus & robusto corpore commissa
clesias similiter administrant.

9. *Celestinus V.* Papa inuitus euectus
summum Pontificatum, excello animo
gnitatem contempsit & post sextum mensem
signauit, audiui narrātes (ait Frācisus Petrus)
qui viderant, tanto illum fugisse cum gaudio
signa lētitie spiritualis oculis ac fronte ge-
dum à conspectu Concilij iam tandem
ditus & liber incederet, quasi non humerum
do oneri, sed collum diris securibus sub-

10. *Vrbānus VII.* cum sacro habitu
tur, stolaq; linea eius humeris indueretur
Ecquis credat tam subtili & leui indumento
ponderis subesse.

S I G N V M CXIV.

*Reprehensiones etiam inferiorum non
temnere, & ab iisdem veniam delin-
quentium petere.*

1. **S.** Cyprianus in Ep. ad Quintum 8. Per
gularem humilitatem laudat, quod
lo reprehensus non dixerit se primatum
nec debere reprehendi. S. Aug. ad Hieron.
ait, & sanctius exemplum Petrus posterus prebuit
dedignarentur à posteriorib. corrigi, quam Petrus
confidenter auderent minores maiorib. prodigere
veritate salua charitate resistere. S. Greg. homil.
zech. Se, ait, minori fratri ad consensum dedisti
eadem refactus est sequens minoris sui, ut in his

quatenus qui primus erat in Apostolatus culmi-
 nis, et primus etiam in humilitate. Et à minore suo
 apprehendi non dedignatus.

2. S. Augustinus ad populum suum ait: Diversa- *Ho. 24. ex*
 curarum aestibus ac difficultatibus conturbatus, si S. o.

forte non ut poscebat audiri: si quem tristius quam
 erat aspexi, si in quem verbum durius, quam oportet
 emisit: si quem corde contribulatum & opis indigū
 consensione incongrua conturbavi, si quem Pauperem
 in aliud intento importunius insistentem vel prae-
 missi, vel distuli, vel etiam nutu aspero contristavi: si
 in sua conscientia non agnouit, quod de illo huma-
 nus suspicatus sum, vos quibus pro his atque huiusmodi
 confis esse me fateor debitorem, simul me vestrum cre-
 dit debitorem. Nam pullos quos fouet sepe in angustiis,
 non toto pedis pondere calcat, & mater, nec ideo de-
 buit esse mater. Dimittite ut dimittatur vobis, Dimittit
 amanti vos debita difficultatis, qui nec contra ini-
 micos debita crudelitatis tenere debetis, ad summam o-
 mnes vos obsecro, commendare Domino curam pro vobis *de const.*
 curam, ut Clerici veram cordis submissionem *mor. c. 17.*
 quam Sanctus Basilii tutissimum virtutum *de ord. vita.*
 omnium thesaurum vocat, Bern. custodem *coll. 19. c. 12*
 iudiciorum & matrem patientiae, Cass. totius
 spiritualis structurae solidissimum fundamen-
 tum) 1. sapissime eam atque enixe à Deo
 petant, secundo imitentur D. Paulum, qui
 saepe repetebat: Blasphemus fui non sum dignus *Ep. ad P.*
 vocari Apostolus, persecutus sum Ecclesiam Dei. 3. pon- *Gasp. rem.*
 derent verba S. S. patrum quib. humilitatem nobis
 commendant, B. Xaverius ait, ad Christianam humilitatem
 comparanda, cum in ceteris tunc in concionandi munere caput
 est,

est, Deo bonorum omnium fonti, quicquid inde
 ni, acceptum referre, sis memor quicquid in concione
 rectique expresseris, nequaquam esse tuum, sed
 quentis Dei. Nec quicquam tibi tribue prater de
 cordiam, elationem, ingratumque animum in Deo
 populum, in socios quorum deprecatione, non tu
 talentum communicatum tibi est a Deo. Ex illa
 uero te meminisse velim ac sepius animo repetere,
 tos concionatores apud inferos cruciari, qui p
 rint vet copia, vel leporis in dicendo, quam tu, p
 a scelerata vita, ad piam honestamque traduce
 quod monstri simile est, cum plurimis saluti fuit
 tamen miserrime periere. Cur ita? Ob eam macula
 sam quia ab elatione & arrogantia insolentes
 bona non Deo retulerunt accepta, sed vendicant
 quocirca humana auidos laudis, vnaque sui op
 flatos insana gloria cupido precipitem in locum
 vnde in exitium ruere sempiternum.

Ho. 17. in
 Ep. ad Rō.

S. Chrysost. tradens remedia contra vani
 riam: Elegerim, inquit, potius innumerorum bo
 rum seruitutem, quam semel vnius inanis gloria
 enim captiuus illi suis talia precipiunt, qualia
 suis ista iubendo mandat. Omnium, inquit, seru
 animam contemnito, virtutem negligito, libertatem
 deto, salutem suam destruito, et si bonum quid feceris
 ad hoc facito vt Deo placeas, sed vt multis ostenda
 ronam qua beneficientes manet, perdas. Quid que
 terit hisce praeceptis crudelius fieri? Et si quando
 bus hic titillauerit, vt conseruis tuis qua recte facis
 ris gloriando narres, cogita quod nihil inde fructu
 cum dixeris sis accepturus, & absurdam hanc
 scientiam extinguas, anima tua in hunc modum

rans, Ecce tantum temporis parturiendo laborasti, ut
 eride gesseris aliis inuulgares, & cum tantum tem-
 poris non haberes, ut silentium seruares, omnibus ea
 fisti, iam dic queso quid utilitatis amplius inde ce-
 deret: nihil plane nisi extremum damnum, quod irrita
 sunt omnia quæ magno labore congesseras. Posthac
 perpendas quod multorum sententia sit corru-
 ptumque iudicium, imo non solum corruptum,
 & quod subito marcescat, nam etiam si ad horam ad-
 iudicatur, puncto tamen temporis vix præterito, omniū
 consensum, quanquam etiam si manserit, multa ta-
 miseria fuerit, diuinam illam ista commutasse. Si Luc. 6.
 mirum videtur quod dico audi Christum idem cen-
 tem, Va vobis, inquit, cum benedixerint vobis homi-
 nes, enim cuius arti non quosuis sed ipsos opifices iudi-
 caturus, quomodo virtutis probationem multis comit-
 tur non vni illi præ omnibus, qui cum omnia sciat, so-
 lam vel exturbare vel coronare potest. Hoc itaque
 verbum inscribamus & parietibus, & ianuis, &
 dicamusque continue nobis ipsis: Va nobis si quan- Matth. 11.
 dauerint nos omnes homines, nam ipsi etiam lau- abscondisti
 res te postremo velut vani honoris præconis que, &c.
 ab ipsis sit, stulte amantem vituperabunt. Isa. 66 super
 quem, &c.
 Leo, ait: Totæ Christianæ sapientiæ disciplina non Ser. 7. Epip.
 in abundantia verbi, non in astutia disputandi, neque in dom.
 in laudis & gloriæ, sed in vera & voluntaria hu-
 militate consistit, quam Dominus Iesus Christus ab vte-
 rarijsque ad supplicium crucis pro omni fortitudi-
 ne elegit & docuit.
 Greg. summa cura prouidendum est, ne accepta fa- Li. 27. mor.
 ctia cum ignorantia tenebras illuminat, lumen hu- ca. 27. c. ult
 manitatis tollat. Et: virtus dum in vsu transitoria caue ne vo-
 lau-

lens place- laudis assumitur, quia vitio militat, virtus
re hominib. contemplari Dei sapientiā non possunt, quia
Deo displi- sapientes videntur, quia tanto ab eius luce
ceas. sunt, quanto apud semetipsos humiles non
Iob. 37. quia in eorum mentibus dum tumor elationis
 scit, acie contemplationis claudit, & unde se
 per ceteris astringat, inde se lumine veritatis

S. Francis. obfuit aliquando concione
 tius pręparasse, ut disceret nihil sibi tribuere
 (teste D. Bonau.) plangendū dicebat pręparatū
 tanquā vera pietate priuatū, siue qui in
 tione non animarū quærīt salutē, sed prop
 dem, siue qui prauitate vitę destruit quod
 cat veritate doctrinę, pręferendum dicitur
 fratrem simplicem & elinguem qui bonum
 plo alios prouocat ad bonum.

Lib. 5. hist.

De Origine scribit Nicoph. eum marty
 di amore incensum incredibili etiā iuua
 mos cupiditate flagrantē plurimos ac
 Christi causā suscepisse labores, quin etiā
 vitę discrimini sese obieciſſe cū perfol
 foratis conclauū parietib. ex aliis ædib.
 des sese concionabundus infereret: hic
 ipsi minus pręcauens, virtutis sue
 confidens, in multos errores miserime
 & de sua salute incertos nos dubiosq; reliquit

Syr. 32. Ed-
forem te
posuerunt.
nolite extolli,
esto in illis
quasi unus
ex ipsis.

Clemens li. 6. ὁ πολυπρωσεῶν ait, Petrus
 bum, & Ioannem Apostolos Christi, per
 toris ad cœlos ascensum, cum essent a Di
 mū dignitatis gradū adepti, non de glori
 nore contendisse inter se, sed vno consensu
 bū iustum Hierosoly. Episc. designasse. Hic

enim virtutem Christus Apostolis cum ad præ
 ram aspirarent maxime commendauit. *Qui* *Matt. 23. 10*
c. 10. 28.
 inquit, est vestrum erit minister vester. Et:
 Filius hominis, &c. S. Petrus Ep. i. c. 5. v. 2. ait:
 qui in vobis est gregem Dei, prouidentes non coa- *Syr. 3. 20.*
 gnus es hu- *quanto ma*
 spontane secundum Deum, neque vt dominantes *milia te in*
 sed forma facti gregis ex animo. De hac *omnibus*
 multa Cassianus Monachus præcepit lib. *&c.*
 tit. c. 13. inter cætera ait: Nullo modo poterit
 nostra virtutis structura consurgere, nisi prius
 fuerint verae humilitatis in nostro corde fundamē-
 ta, quæ firmissime collocata perfectionis & charitatis
 valent sustinere. S. Ambrosius loquens de *Ier. 10.*
 & Monachis ait: Humilitate peruenitur ad
 simplicitate peruenitur ad cælum. Quisquis er-
 diuinitatis tenere fastigia, humilitatis ima se-
 Qui unque vult fratrem præuenire regnando, *Rom 12. 10.*
 præueniat obsequendo, sicut ait Apostolus honore
 præuenientes. S. Bernardus scripsit contra
 gradus superbiæ monasticæ, 21. & S. Benedi-
 recenset 12. gradus humilitatis monasticæ
 Apologiam suscipit. S. Thom. 22. 9. 161.

SIGNVM CXV.

Corpus castigare ieiuniis.

Chrysostomus ho. i. de ieiunio ait: Ieiunium *V. eundem*
 ho. i. in Gre
 Angelorum incitatio est pro nostra virili, con- *item Bas.*
 presentium, schola precum, alimonia an- *Amb. Cyp.*
 oris, mitigatio concupiscentiæ, vt probe *& alios de*
 ieiunio.
 norunt